

אבל הנושרים לבין כיפין – מותרים, שהמוכן לעורבים הוא מוכן לאדם. ורבין בשם ריש לקיש מסר: מחלוקת בשל בין הכיפין, האם מוכן לעורבים הוא מוכן לאדם, אבל בשל מכבדות – לדעת הכל אסורים. רש"י מפרש בפירות הנושרים בשבת עצמה. והתוס' חולקים וסוברים שזה אסור לדעת הכל, ומחלוקת בנתלשו מערב שבת למכבדות או לבין הכיפין, ובמשך השבת נפלו מן האילן.

והיו נותנים פאה לירק (כסתם מתניתין וכרבי יהודה. אבל רבי מאיר לא מנה זאת) – ומיחו בידם מפני שפטרו בכך את הירק מן המעשר שלא כדין, שהרי אין פאה לירק [שאינו חיוב פאה אלא לדבר שמוכנס לקיום. ואנשי יריחו סברו שראשי לפתות בכלל 'מכניסו לקיום', כי מקיימים אותם על ידי האימהות. ואילו חכמים אומרים מכניסו לקיום על ידי דבר אחר לא שמיה קיום ופטור מפאה. אבל אימהות הלפת, לדעת הכל יש בהן פאה. ולרבי יוסי אף לקפלוט. ולרבי שמעון, כרוב ולא קפלוט].

א. יש מי שכתב להלכה שמכניסו לקיום על ידי דבר אחר חייב בפאה (פאת השלחן ה, יד עפ"י בה"ג.

ודחק בפירוש הסוגיא). והחזון-איש (שביעית סו"י ז, אות א) דחה דעה זו.

ב. היה סבור שיש פאה לירק, ועזבה לעניים – לא נפטור הירק ממעשר, שהפקר לעניים לבדם אינו הפקר. או גם אפילו לבית שמאי שהוא הפקר, כאן אינו הפקר משום שהוא בטעות, שלא הפקיר אלא מפני שסבר שחייב בפאה (עפ"י תוס').

ב. ששה דברים עשה חזקיה המלך; על שלשה הודו לו ועל שלשה לא הודו לו –

שלשה שהודו לו: גירר עצמות אביו על מטה של חבלים; כיתת נחש הנחשת (לפי שהיו טועים אחריו); גנז ספר רפואות (רש"י: לפי שלא היה לבם נכנע על חולים אלא מתרפאים מיד. רמב"ם: מפני שהיו כתובים שם מיני רפואות שאינן ראיות).

על שלשה לא הודו לו: קיצץ דלתות של היכל ושיגרן למלך אשור; סתם מי גיחון העליון; עיבר ניסן בניסן (- שעיבר ביום שלשים לחדש אדר, יום הראוי להיות ניסן. עפ"י סנהדרין יב).

דף נז

קו. כיצד מתחלקים עורות הזבחים לכהנים?

עורות זבחי קדשים קדשים זיכתה תורה לכהן. בראשונה היו מניחים אותם בלשכת בית הפרוה [שם היו מולחים אותם. משנה מדות ה, ג; רמב"ם בית הבחירה ה, יז], ולערב היו מחלקים אותם לאנשי בית אב של אותו היום. והיו בעלי זרועות נוטלים אותם בזרוע – התקינו שיהיו מחלקים אותם מערב שבת לערב שבת, באים כל אנשי משמר ונוטלים ביחד. ועדיין היו גדולי כהונה נוטלים אותם בזרוע – עמדו בעלים (רש"י: כל כהני משמרות יחד. מהרש"א: בעלי הקרבן. וע' דובב מישרים ח"ג צז) והקדישום לשמים. אמרו, לא היו ימים מועטים עד שחיפו את ההיכל כולו (כולל האולם. עפ"י חסדי דוד בתוספתא מנחות יג) בטבלאות של זהב שהן אמה על אמה כעובי דינר זהב (שהעשירו מן העורות), ולרגל היו מקפלים (= מקלפים, מסירים) אותם ומניחים אותם על גב מעלה בהר הבית כדי שיהיו עולי רגלים רואים שמלאכתם נאה ואין בה דלם (= דופי). הרמב"ם (מעשה הקרבנות ה, כ) נקט להלכה שמחלקים אותם אנשי משמר ביניהם מערב שבת לערב שבת.